

til Middelgrundsførtet og andre Ting. Det er ikke Spørgsmaalet, derom kan man have den ene eller den anden Mening; nej, Spørgsmaalet er, hvorvidt man billigere, at der i et Statsregskab, som er baseret paa en lovlig Ordning, der er fremtaldt af den højtærede Regering, som selv har taget Initiativet til at faa Rigsdagen til at vedtage dette Grundlag, saa, efter at man er bleven enig om et saadant Grundlag, bliver 2,500,000 Kr. borte paa den Maade, som det her er sket.

Jeg maa endeligt tillade mig at sige et Par Ord med Hensyn til det Spørgsmaal, som er omtalt i Slutningen af Betænkningen, Tillæg B., Sp. 95—96. Statsrevisorerne havde udtalt Ønske om, at et Regnskab over Afviklingen af Gendarmerikorpset maatte blive forelagt for Statsrevisionen for Finansaaret 1895—96 og blive gennemgaaet af dem. I den Anledning skrev Udvalget til den meget ærede Krigsminister og fik saa det Svar, at der i Anledning af Gendarmerikorpsets Ophævelse og Afviklingen af de dertil hørende Forhold ikke i Statsregnskabet for 1894—95 er paa Krigsministeriets Budget afholdt nogen Udgift med Undtagelse af disse Poster vedrørende Oberstløjtnant la Cour og Kaptajn Kryssing, som jeg har omtalt, men at de øvrige Udgifter i den Anledning „ere som Restancer afholdte af Bevillingen paa Finansaaret 1893—94, Konto S.“ — d. v. s. § 22, Konto S. Dette Udtryk, at disse Udgifter ikke i Statsregnskabet ere afholdte paa Krigsministeriets Budget, er jo ikke korrekt. De ere ikke optagne paa Statsregnskabet 1894—95, det er rigtigt, men de ere afholdte i Finansaaret 1894—95, og dermed forholder det sig saaledes. De ere afholdte i 1894—95, men findes dog ikke paa Statsregnskabet for dette Aar, og hvorfor ikke? Fordi man har ment, at de kunde henhøre under Supplementsperioden for det foregaaende Finansaar, har man optaget dem paa Finansaaret 1893—94. Jeg tør sige, at hele Udvalget — derunder den ærede Ordfører — blev vistnok meget overrasket ved at faa den Oplysning, og det gav naturligvis Anledning til at foretage en Undersøgelse. Det viste sig saa, at den ærede Krigsminister selvfølgelig havde Ret. Der findes paa Statsregnskabet for 1893—94 en Post paa § 22, Bitra S.: Udgifter til det militære Gendarmerikorpsets 726,105 Kr. 55 Øre, og naar man ser Statsrevisorerne's Betænkning for dette Aar igennem, vil man ogsaa, naar man gør sig megen Umage, kunne se, at i de specificerede Poster maa der ligge en hel Del vedrørende Afviklingen af Gendarmerikorpset. En hel Del Heste ere folgte,

der er Jurage, der er folgt, og det gør man vel ikke, naar ikke Korpset skal afvikles. Jeg havde den Ære at være Medlem af dette Udvalg i Fjor, og jeg tør sige, at hverken jeg eller noget andet Medlem anede, at der var nogen Afvikling af Gendarmerikorpset under det, og hvorvidt de Herrer Statsrevisorer for dette Regnskabsaar, som jo vare andre end for det Regnskabsaar, vi her behandle, have været opmærksomme derpaa, skal jeg ikke kunne sige noget om. Men en Ting er, forekommer det mig, klar, nemlig at det er ganske uberettiget at tage Udgifterne til Afvikling af Gendarmerikorpset, som først have kunnet afholdes, efter at der i Begyndelsen af April Maaned 1894 var taget Beslutning om, at Gendarmerikorpset skulde være ophævet, og føre dem op paa Regnskabet for Finansaaret 1893—94. Thi hvad er det, mine Herrer, man kan tage paa denne Supplementskonto? Det er naturligvis kun saadanne Udgifter, som egentlig skulde have været afholdte i selve Finansaaret, men som paa Grund af en eller anden, mere tilfældig Omstændighed ikke ere komne til Udgift, skønt de i Virkeligheden vedrøre det forløbne Finansaar. Men her er der Tale om en Række af Udgifter, som man ikke kunde ene noget om, forinden Finansaaret var udløbet, og som først ere blevne nødvendiggjorte eller blevne fornødne ved en Begivenhed, der ligger efter, at Finansaaret er udløbet. Naar man saa gaar hen og tager dem i Supplementsperioden, strækker man denne i øvrigt ganske ukonstitutionelle og ikke grundlovshjemlede Praksis videre end rimeligt er. Det forekommer mig derfor, det var en rimelig Forventning, at der kom til at foreligge et Regnskab med Hensyn til Gendarmerikorpsets Afvikling, og det er jo heller ikke saa, at Udgifterne ved Gendarmerikorpsets Afvikling ere optagne paa Regnskabet for 1893—94, der findes jo nogle paa det Statsregnskab, vi her beskæftige os med, og det kunde ganske vist have en vis almindelig Interesse at faa at se, hvorledes den Afvikling har fundet Sted; der synes at have været det heldige ved denne Afvikling, at den saa langt fra at koste Penge, tværtimod har bragt Indtægt, idet man ved at sælge Hestene og Beholdningerne af Jurage har faaet Dækning, saa der er ikke Grund til at gøre Ophævelse over den Ting; men at vi skulle have et Regnskab for den Afvikling synes at være en billig og rimelig Fordring. Jeg skal at saa slutte med at henlede Opmærksomheden paa den Indstilling, som jeg som Udvalgets Mindretal har gjort, og som findes i Udvalgets Betænkning. Jeg antager, at den højtærede